

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/129/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114230239
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8114230239.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Evy Šofrankovej v spore žalobkyne: J. L., bytom I. XX/X, D., proti žalovaným: X./ P., s.r.o., W.: XX XXX XXX, so sídlom I. M. XXX/X, P., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Juraj Klimčo s.r.o., so sídlom Bobot 176, X./ C. G., bytom D. XXX, V. - C., ČR, o určenie nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, o odvolaní žalovaného v prvom rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 15C394/2014 - 128 zo dňa 10.05.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku III.
- II. Odmietla odvolanie proti výroku III.
- III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v prvom rade v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že citujem:
„I. Súd určuje, že žalobkyňa a každý ďalší vlastník a užívateľ parcel č. Q. XX a č. Q. XX, kat. úz. M. má právo zodpovedajúce vecnému bremenu - právo prechodu, prejazdu a parkovania na parcele Q. parc. č. X/X - ostatné plochy o výmere XXX m², nachádzajúcej sa v kat. úz. M., vytýčeného geometrickým plánom č. XXX/XXXX na parcelu č. Q. XX - záhrady o výmere XXX m² a parcelu č. Q. XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², nachádzajúce sa na LV č. XX, kat. úz. M..
II. Žalovaní a v prípade zmeny vlastníctva aj každý ďalší vlastníci nehnuteľností, na ktoré sa vzťahuje toto vecné bremeno, sú povinní strpieť výkon práva prechodu, prejazdu a parkovania vlastníka a užívateľa parcely č. Q. XX a č. Q. XX, kat. úz. M. cez parcelu Q. parc. č. X/X - ostatné plochy o výmere XXX m², nachádzajúcu sa v kat. úz. M., vytýčenú podľa geometrického plánu č. XXX/XXXX na parcelu č. Q. XX - záhrady o výmere XXXm² a parcelu č. Q. XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², nachádzajúce sa na LV č. XX, kat. úz. M..
III. Podanie žalovaného v 1. rade z 9.3.2018 vylučuje na samostatné konanie.
IV. Žalobkyňa má nárok voči žalovanému v 1. rade na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
V. Vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v 2. rade žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci v zmysle ustanovení § 129, § 130, § 134, § 151 odsek 1. Občianskeho zákonníka.

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto: „Z výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Z výpovede žalobkyne a v tomto či súvisiacom konaní vypočutých svedkov

jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa využívala spornú parcelu V. na prechod k nehnuteľnostiam vo svojom vlastníctve od roku XXXX (jej predchodca od XXXX) a počas doby vyše 40 rokov nikto nenamietal neoprávnené užívanie spornej nehnuteľnosti. Sporná parcela č. X bola v minulosti vo vlastníctve C. G., právnej predchodkyne (matky) súčasného spoluvlastníka C. G., s ktorou žalobkyňa veľmi dobre vychádzala. K sporom pri užívaní prechodu cez nehnuteľnosť parcelu č. X došlo potom, ako sa vo veci začal angažovať právny zástupca za žalovaného v 1. rade a vyhráždal sa žalobkyňi, že prechod dá zbúrať buldozénom. To, že v minulosti musel existovať súhlas právnych predchodcov aktuálnych vlastníkov parcely č. X vyplýva tak z vyjadrenia žalovaného v 2. rade, ktorý nespochybňoval využívanie prechodu a vjazdu cez parcelu č. X a to ešte predtým, ako sa on stal vlastníkom. Rovnaké informácie vyplývajú a z výpovede v konaní vypočutého svedka, ako aj svedkov vypočutých v súvisiacom konaní sp.zn. 10C/395/2014. To, že žalobkyňa žila v presvedčení, že právo prechodu vykonáva v súlade so zákonom svedčí aj jej správanie, keď vjazd upravila, vyrovnala terén, zveľadila a vybuodovala betónovú cestu s asfaltovým povrchom. Navyše, žalobkyňa a žalovaný v 2. rade, ako aj právny zástupca za žalovaného v 1. rade, rovnako tak strany v spore účastné konania 10C/395/2014, sú v príbuzenskom vzťahu. Žalobkyňa dôvodí, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržala v zmysle ust. § 151o ods. 1 OZ a súd jej dáva za pravdu v tom, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť výkonom práva, teda jeho vydržaním. Musí ísť o držbu oprávnenú, nepretržitú, počas trvania 10 rokov. V konaní nebolo preukázané, žeby žalobkyňa nevykonávala držbu oprávnene a bez existencie dobrej viery. Žalobkyňa tvrdí, že vjazd aj s právnym predchodcom využívala počas doby vyše 40 rokov, teda od roku XXXX do času, kým sa spoluvlastníkom spornej parcely č. X nestal pôvodne právny zástupca za žalovaného v 1. rade, ktorý vlastnícke právo následne previedol na právnické osoby. K ustáleniu vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pokiaľ žalobkyňa začala s oprávnenou držbou v roku XXXX, v tom čase platná úprava zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný od 1. apríla 1964 inštitút vydržania neupravoval. Znovuoživenie vydržania nastalo až 1. aprílom 1983, kedy nadobudla účinnosť novela Občianskeho zákonníka č. 131/1982 Zb.. Táto právna úprava v ust. § 135a ods. 1, 2 OZ s poukazom na § 865 ods. 1 OZ vlastníkom veci, ktorá môže byť predmetom osobného vlastníctva sa mohol stať občan, ktorý má nepretržite v držbe nehnuteľnú vec 10 rokov. Ak ide o pozemok, ktorý má občan nepretržite v držbe 10 rokov a ku ktorému by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania nadobúda vlastníctvo k pozemku, alebo k jeho časti štát, občan nadobúda právo, aby sa s ním uzavrela Dohoda o osobnom užívaní pozemku do výmery XXX m², ak ide o pozemok na výstavbu rodinného domčeka. Z vyššie uvedeného vyplýva, že podľa Občianskeho zákonníka v znení do 1.1.1992 zákon pripúšťal vydržanie vlastníckeho práva len k pozemkom v socialistickom spoločenskom vlastníctve a zároveň takým, ktoré boli podľa územného plánu, alebo územného rozhodnutia určené na výstavbu rodinného domu. Držbu tak, ako ju poznáme v súčasnosti a bez obmedzení zaviedla až novelizácia Občianskeho zákonníka zák. č. 509/1991 Zb. s účinnosťou od 1.1.1992. Oprávnený držiteľ veci sa stáva vlastníkom, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 10 rokov ak ide o nehnuteľnosť v súlade s § 134 ods. 1 OZ. Hypotéza právnej normy vyžaduje len splnenie podmienky oprávnenej držby po dobu 10 rokov, žiadne ďalšie podmienky nestanovuje. Do doby oprávnenej držby, počas ktorej mal oprávnený držiteľ vec v držbe je potrebné započítať aj držbu vykonanú pred 1.1.1992. Žalobkyňa teda najneskôr k 1.1.1992 vydržala právo zodpovedajúce vecnému bremenu tak, ako súd žalobe rozsudkom vyhovel. Súd nepopiera vlastnícke právo žalovaných, pričom narozdiel od držby je vlastníctvo v platnom právnom poriadku chápané ako najvyššia právna moc nad vecou. Narozdiel od preukazovania vlastníctva, nie je spravidla potrebné, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, postačí existencia nadobúdacieho titulu aj putatívneho, ktorý jeho vnútorné presvedčenie, že sa stal vlastníkom veci, dostatočne opodstatňuje.

Žalobkyňa má pochopiteľne daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže žalovaný v 1. rade sponchybňuje právo zodpovedajúce vecnému bremenu nadobudnuté vydržaním a žalobkyňa má ohrozený bezproblémový vstup na nehnuteľnosti vo svojom výlučnom vlastníctve. Tvrdenie, že žalobkyňa má možnosť iného relevantného vstupu na svoje nehnuteľnosti žalovaným v 1. rade v konaní preukázané nebolo.

Žalovaný doručil súdu dňa 9.3.2018, teda krátko pred termínom súdneho pojednávania a takmer 4 roky po podanej žalobe podanie nazvané ako „Duplika, vzájomná žaloba, návrh na doplnenie dokazovania“, v zmysle ktorého navrhol žalobu zamietnuť alebo rozhodnúť o tom, že žalobkyňa má vecné bremeno vo forme práva prechodu a prejazdu cez parcelu č. X/X kat- úz. M. s povinnosťou zaplatiť žalovanému v 1. rade primeranú odplatu vo výške určenej znaleckým posudkom v lehote 3 dní. S poukázaním na to, že nie je zrejme čoho sa vlastne žalovaný v 1. rade domáha, súd predmetné podanie vylúčil na samostatné konanie.“

4. O trovách konania bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie tak, že vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v prvom rade bol zaviazaný žalovaný v prvom rade nahradiť žalobkyňi trovy konania v celom rozsahu s poukazom na zásadu úspechu. Vo vzťahu k trovám medzi žalobkyňou a žalovaným v druhom rade navzájom súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 257 CSP, kedy aj napriek tomu, že žalovaný v druhom rade nebol v konaní úspešný zároveň však nárok nepopieral, no musel byť účastníkom konania z dôvodu núteného procesného spoločenstva.

5. Proti citovanému rozsudku bolo podané odvolanie v celom rozsahu zo strany žalovaného v prvom rade. Poukázal na to, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, samotný rozsudok je zmätočný, kedy súd celé svoje zdôvodnenie zhrnul do niekoľkých viet v odseku 21 a zvyšná časť rozsudku je len interpretáciou výpovedí svedkov. Súd sa nevyporiadal s argumentami a dôkazmi, ktoré predložil žalovaný v prvom rade. Zároveň z rozsudku nemožno zistiť, čo je právnym titulom zakladajúcim počiatok plynutia vydržacej doby. Z uvedeného je zrejmé, že tu absentuje akýkoľvek súkromnoprávny titul na založenie dôvodov a podmienok pre vznik vecného bremena zodpovedajúcemu právu prechodu vydržaním, pričom ani Okresný národný výbor G. ani Okresná správa ciest nemala možnosť kreovať akékoľvek vecné bremeno. Akýkoľvek faktický či právny zásah týchto orgánov do vlastníckych vzťahov bol aj v tejto dobe neprípustný. Poukázal na to, že takýmto rozhodnutím správneho orgánu nedôjde k zriadeniu vecného bremena, napríklad v oblasti vytvorenia prípojky cez pozemok tretej osoby. Zo stanoviska žalobkyne nie je zrejmé akým spôsobom bol daný súhlas C. G.. Pri hodnotení vecí nemožno vychádzať z výpovedí C. L. a I. G., v ktorých nevyplývajú skutočností, o ktoré sa súd opiera. Uvedení svedkovia len z počutia uvádzali akúsi dohodu, no napriek tomu tieto dôkazy súd akceptoval.

6. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v prvom rade uviedla, že trvá na obsahoch svojich výpovedí, ktoré boli vykonané v konaní. Poukázala na to, že zastávka V. bola realizovaná v roku XXXX a na tejto parcele č. X v k.ú. M. sa naďalej nachádza podkladový betón.

7. K uvedenému podaniu sa žalovaný v prvom rade nevyjadril napriek výzve súdu.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovení § 379 a nasl. CSP., bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Podľa § 470 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

10. Predmetom konania je posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne na určenie existencie práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe, dospel k záveru, že boli splnené a preukázané podmienky vzniku vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to právo prechodu, prejazdu a parkovania na parcele Q. X/X v k. ú. M..

11. Odvolateľ vychádzajúc z obsahu podaného odvolania namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, jeho nepreskúmateľnosť, zmätočnosť, nedostatok dôvodov, nesprávne zhodnotenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci.

12. K námietke nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia rozsudku je potrebné uviesť nasledovné.

13. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé..

14. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky

vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Námieta o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku tak neobstoí.

15. Vo vzťahu k námietke o nesprávnom právnom posúdení nalievavého právneho záujmu odvolací súd udáva, že , žaloba na určenie existencie práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu je žalobou podľa § 80 písm. c OSP platného v čase podania žaloby a podľa § 137 písm. d CSP účinného v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie. Oprávnený z vecného bremena musí preukázať nalievavý právny záujem na požadovanom určení. Žalobkyňa sa domáha určenia, že na pozemkoch vo vlastníctve žalovaných viazne vecne bremeno v jej prospech (každého vlastníka). Zdôvodnila svoj nalievavý právny záujem tým, že vecné bremeno nie je zapísané v katastri nehnuteľností, ona tvrdí, že požadované vecné bremeno existuje a vecné bremeno bolo vydržané. Po tom, čo sa navyše dozvedela, že prebieha konanie o vyporiadanie k pozemkom na ktorých je vecné bremeno má nalievavý právny záujem na požadovanom určení. Dôvody tvrdené žalobkyňou možno považovať za dôvody preukazujúce jej nalievavý právny záujem na podanej žalobe o určenie. Žalobkyňa práve požadovaným určením dosiahne odstránenie neistoty v právnych vzťahoch týkajúcich sa existencie práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu.

16. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

17. Z vykonaného dokazovania vyplynul záver, že vtedajšia vlastníčka pozemkov, na ktorých viazne vecné bremeno v čase vybudovania prechodu cez jej pozemok udelila súhlas na prechod cez jej pozemky. Žalovaný v druhom rade, ktorý zdedil predmetný podiel na pozemku sa vyjadril k podanej žalobe tak, že má vedomosť o tom, že žalobcovia vybuvovali betónový vstup cez túto parcelu, ku ktorému nemal žiadne výhrady predchádzajúci vlastní. Zároveň potvrdil vedomosť, že žalobcovia využívali túto parcelu na prechod a vjazd k svojim nehnuteľnostiam aj v predošlom období. Táto skutočnosť vyplynula zo záverov vykonaného dokazovania. Odvolací súd vychádzal z týchto záverov, predmetné dôkazy neboli žiadnym spôsobom spochybnené stranou žalovanou a zo strany žalovaných strany neboli navrhnuté ani ďalšie dôkazy, ktoré by mali vyvrátiť predmetnú skutočnosť, teda existenciu súhlasu vlastníka pozemku so zriadením práva prechodu cez jeho pozemok. Tento záver je nepochybne podopretý aj svedeckými výpoveďami, ktoré sa nachádzajú v spise, a ktoré potvrdzujú to, že počas svojho života nikdy nebránila vtedajšia vlastníčka pozemku prechodu právnym predchodcom žalobkyne ani jej cez jej pozemok, ktorá nepochybne bola spôsobilá založiť vnútorné presvedčenie žalobkyne v tom, že jej oprávnené patrí právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Z obsahu dokazovania vyplynulo, že k tejto udalosti malo dôjsť niekedy v roku XXXX, preto je nutné na takto zistený skutkový stav aplikovať právnu úpravu, ktorú citoval súd prvej inštancie. Nepochybne ide o spôsobilý predmet vydržania v zmysle ust. § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, kedy sa právo zodpovedajúce vecnému bremenu môže nadobudnúť tiež výkonom práva, teda jeho vydržaním. Zároveň musí ísť o držbu oprávnenú a musí byť táto nepretržitá počas zákonom ustanovenej doby. Oprávnenosť držby nepochybne bola v konaní preukázaná vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, teda, že nebolo vyvrátené tvrdenie o tom, že existovala písomná dohoda o práve prechodu, od ktorej nepochybne sa odvíjala dobrá viera právnych predchodcov žalobkyne a jej tiež. Zároveň títo nepochybne fakticky vykonávali toto právo a bola to aj ich vôľa nakladať s týmto právom ako ich patriacim, ako to vyplynulo zo záverov dokazovania súdu prvej inštancie. Pokiaľ sa týka ustálenia okamihu vzniku tohto práva, treba vychádzať z vtedy platnej právnej úpravy, kedy Občiansky zákonník držbu a vydržanie až do novelizácie zákonom č. 131/1982 Zb., t. j. do 01. 04. 1983 neupravoval. Až uvedená novela Občianskeho zákonníka v § 132a a § 135a opätovne upravila ochranu držby a vydržania s možnosťou započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby pred 01. 04. 1983 s tým, že tento čas sa neskončil skôr než 01. 04. 1984. V danom prípade, pokiaľ nebolo nesporné z vykonaného dokazovania, že k dohode o prechode došlo v r. 1970 podľa interporálnych ustanovení bolo možné započítať aj čas pred nadobudnutím účinnosti novely Občianskeho zákonníka, t. j. aj pred 01. 04. 1983 a pokiaľ začala táto vydržacia doba plynúť v roku XXXX, uplynula v roku 1984. Nepochybne teda najneskôr teda 02. 04.1984 ex lege vzniklo v prospech žalobkyne právo zodpovedajúce vecnému bremenu tak, ako to špecifikoval súd prvej inštancie vo výrokovej časti svojho rozsudku. Právni predchodcovia žalobkyne ako aj ona sama vykonávali právo a spravali sa takým

spôsobom, že so zreteľom ku všetkým okolnostiam išlo o dobrú vieru, že sú subjektmi vykonávaného práva. Všetky vykonané dôkazy toto tvrdenie podporujú.

18. V danom prípade odvolací súd vychádzal aj zo skutočností, že v oboch prípadoch, teda aj vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 10C395/2014 ako aj v prejednávanej veci sa v podstate jednalo o totožnú situáciu, teda s prechodom cez ten istý pozemok v rámci rodinných príslušníkov jednej rodiny, kedy v podstate závery zo svedeckých výpovedí z predošlého konania boli použité aj v tomto konaní. Napriek tomu, že situácia, ktorá sa týkala prejednávanej veci vznikla skôr než situácia vo veci vedenej pod sp.zn. 10C395/2014, vzhľadom na to, že tieto úkony robila rovnaká osoba, teda vtedajšia majiteľka zaťaženého pozemku, možno vychádzať z toho, že svoju vôľu prejavovala rovnako vo vzťahu k oprávneným osobám ako to vyplýva zo zásady logického hodnotenia dôkazov, teda pokiaľ boli rodinné vzťahy rovnako dobré, niet dôvodu sa domnievať, že vtedajšia majiteľka vzhľadom aj na veľkosť tohto pozemku a na jeho hodnotu postupovala rozdielne vo vzťahu k príslušníkom svojej rodiny. Je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že v danom období, teda v 70. respektíve v 80. rokoch ochrana vlastníckych vzťahov a ochrana majetku súkromného vlastníka nebola prioritou vtedajšieho štátneho zriadenia, nebolo aktívne vyžadované predloženie písomného súhlasu na určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pričom vzhľadom aj na charakter zaťaženého pozemku, je teda dôvodné predpokladať, že tejto skutočnosti nebola venovaná patričná pozornosť, napriek tomu, že predmetný postup bol v súlade s vtedy platnou právnou úpravou. Odvolací súd vychádzajúc zo skutočností, že pokiaľ samotné práce na predmetnom vstupe boli vykonávané zo strany socialistickej organizácie v prospech súkromnej, nemohlo sa jednať o konanie, ktoré by bolo v rozpore s úmyslami vtedajšieho majiteľa, pričom žiadne závery z vykonaného dokazovania nevykazujú skutočnosť, žeby vtedajšia majiteľka pozemku nesúhlasila s týmto konaním, preto považoval odvolací súd za súladne s princípom výkladu občianskoprávných vzťahoch keď ich je nutné vykladať tak, ako sa to javí za spravodlivé a primerané. V danej veci súd rozhodujúce obsahy výpovedí svedkov, ktorí jednoznačne a bez jedinej výnimky potvrdili súhlas vtedajšej majiteľky so zriadením vecného bremena, pričom k tejto skutočnosti sa pripojil aj jej syn, ktorý je v súčasnosti podielovým spoluvlastníkom tejto parcely. Z uvedeného dôvodu niet možnosti podľa názoru odvolacieho súdu len z formálnych dôvodov neexistencie resp. nepredloženia písomného súhlasu vychádzať z predpokladu, že takýto súhlas neexistoval. Vzhľadom na jednoznačné závery vyplývajúce z dokazovania je podľa názoru odvolacieho súdu preto dôvodné potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody pristúpil odvolací súd k potvrdeniu napadnutého rozsudku postupom podľa § 387 ods. 1 CSP vrátane správneho výroku o trovách konania. Námietky žalovaného vo vzťahu k nepriznaniu povinnosti žalovanému v 2 rade zaplatiť trovy konania nepovažuje odvolací súd za dôvodné. Súd prvej inštancie uviedol dôvody, pre ktoré nerozhodol o nároku žalobkyne na náhradu trov konania aj voči tomuto žalovanému a tieto dôvody je možné akceptovať.

20. Žalovaný v prvom rade podal odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý svojím výrokom III. vylúčil jeho podanie z 09.03.2018 na samostatné konanie. Odvolací súd odmietol odvolanie proti tomuto výroku, nakoľko týmto výrokom súd nerozhodoval vo veci samej (§ 234 ods. 1 CSP), pričom podľa § 357 CSP odvolanie voči takémuto výroku nie je prípustné. Postupom podľa § 386 písm. c/ CSP preto odvolací súd odmietol odvolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na skutočnosť, že neúspešný žalovaný v 1.rade nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne trovy konania preukázateľne nevznikli.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0. (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).